

[Knaud Thomsen.]

ner vore, og hvor de er gunstige for kvalitetsindustri, er denne industrigræn stærkt udviklet, ligesom den danske chokolade- og sukkervareindustri kunne udvikles endnu mere; men den har unægtelig efterhånden fået en afgift på ca. 60 pct. af sin produktionspris, og når nu prisstigningerne på et af branchens store råstoffer, sukkeret, accelereres af en sådan 60 pct. afgift, bliver forholdene for denne industri helt uholdbare.

Jeg er klar over, at disse sidste bemærkninger griber ind i den højtærede finansministers område. Den højtærede handelsminister har det imidlertid i sin hånd administrativt og hurtigt at afbøde de værste virkninger for industrien som helhed, hvorefter man til efteråret kunne se på, om en lempelse i chokoladef afgiften ikke ville være mulig.

Jeg har derfor spurgt den højtærede handelsminister, hvilke foranstaltninger regeringen agter at træffe for at afbøde virkningerne for dansk industri af den voldsomme prisstigning for sukker på verdensmarkedet.

Handelsministeren (Bavnsgaard): Det ærede medlem begrundede sit spørgsmål med en henvisning til den ordning, der gælder for salg af sukker til industri, der får leveret til verdensmarkedspris, men der manglede jo i det ærede medlems begrundelse en henvisning til den virkning, dette får på sukkerprisen i almindelighed her i landet, og jeg vil derfor gerne give et par oplysninger herom.

Det er jo sådan, at den almindelige engrospris for sukker til salg her i landet godkendes af handelsministeren efter bestemmelserne i sukkerloven og sukkerkoncessionerne, og prisen fastsættes således, at den på længere sigt kan dække produktionsomkostningerne. For at undgå hyppige prisændringer lægges prisen fast for en periode, og differencen reguleres over en særlig prisreguleringsfond.

Den sukkerforbrugende industri skal i princippet betale den fastsatte pris, som kan kaldes noteringsprisen, og den udgør for tiden 1 kr. 30 øre pr. kg. Men af hensyn til denne industris internationale konkurrenceforhold er der indført ordninger, hvorefter dels eksporterende industrier, dels

industrier, der leverer til hjemmemarkedet, men er udsat for udenlandsk konkurrence, kan købe sukker til verdensmarkedsprisen. Normalt vil verdensmarkedsprisen være mindre end hjemmemarkedsprisen, og man må derfor fastsætte hjemmemarkedsprisen således, at der ud over produktionsomkostningerne opnås dækning for tabet ved levering af en del af produktionen til verdensmarkedspris. Da særordningen skyldes den udenlandske konkurrence, der støtter sig på verdensmarkedsprisen, har man efter min mening naturligt betinget sig, at såfremt verdensmarkedsprisen bliver højere end hjemmemarkedsprisen, skal industrien betale den højere verdensmarkedspris. Det er denne situation, der foreligger nu, idet verdensmarkedsprisen for sukker er steget stærkt, navnlig — som det ærede medlem nævnte det — på grund af den dårlige sukkerhøst på Cuba; prisen udgør i dag omkring 2 kr. pr. kg. Hvor længe disse forhold vil eksistere, er vanskeligt at sige, men noget tyder på, at det kan blive for en længere periode.

Som svar på det ærede medlems spørgsmål vil jeg på denne baggrund først sige, at det primære må være at undgå en desorganisering af den indenlandske pris- og forsyningssituation. Regeringen må derfor først og fremmest undgå dispositioner, som vil kunne få sådanne følger. Hvis der blev gennemført en ordning, som gjorde det muligt for den sukkerforbrugende industri at købe sukker til en pris, der var lavere end verdensmarkedsprisen, kunne dette føre til en forcering af eksporten af sukkerholdige varer. Herigennem kunne forsyninger til det almindelige hjemmemarked komme i fare, og en eventuel ordning for industrien ville derfor nødvendiggøre, at der samtidig blev gennemført et fordelings- og rationeringssystem for industrien for at sikre, at der ikke fandt en udvidelse sted af forbruget til eksportformål.

Må jeg i øvrigt bemærke, at jeg på forhånd vil finde det principielt betænkeligt at lave særlige prisarrangementer for råvarer under en international prisstigning. De økonomiske konsekvenser af sådanne arrangementer ville kunne række særdeles vidt. Endelig finder jeg det rimeligt at pege på, at den industri, der har adgang til at købe sukker til verdensmar-